

Cristi Boghiu

GNUT
Începuturi

LETRAS
Scrie. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOGHIU, CRISTI

Gnut : începuturi / Cristi Boghiu. - Snagov : Letras, 2019
ISBN 978-606-8935-55-3

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2019, Cristi Boghiu. Această carte este
protejată de legea dreptului de autor.

Grafica copertei: Rareș Boghiu

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

Dedicată

Lui Darius, pentru că-i plac animalele fantastice,

Lui Dudu, pentru că-i plac cărțile,

Soției mele, pentru că este mereu alături de mine,

Fratelui meu, pentru că m-a inspirat.

Tuturor celor care mă cunosc, pentru că mă acceptă așa cum sunt.

Gnut deschise fereastra și privi în zare. Departe de orașelul liniștit, aproape de Valea Vargului, se zărea un fuior de fum.

„Iar au atacat berii” gândi Gnut. Clopotul de aramă din turla bisericii, care anunța pericolele, îi confirmă temerile. Se îmbracă rapid și se grăbi spre Piața Sfatului, unde deja începuseră să se adune oamenii.

Hedas, Mai-marele orașului, un bărbat la vreo 50 de ani, înalt, lat în umeri, își mângâia barba stufoasă, privind la cei din jur.

Când se adunară toți, le spuse: „Fraților, știți bine ce trebuie să facem, nu este pentru prima oară. Am nevoie de voluntari și asta rapid, pentru că tâlharii nu ne așteaptă. Două cete, una spre Drumul lui Tirr, cealaltă va merge cu mine spre Valea Vargului”.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, fluieră scurt și puternic. Calul lui apăru nechezând, stârnind colbul de pe drum. Hedas apucă de coama calului și dintr-o săritură fu în șa. Strunind calul, privi scurt către oameni, apoi o luă la galop. După câteva minute, cele două cete părăsiră orașelul...

Gnut galopa cât putea spre Drumul lui Tirr. Când ajunsese la bifurcație, trase de hățuri și se ridică în șa, privind în zare. O urmă de praf se zărea la orizont. Se întoarse spre tovarășii săi și fluieră scurt. Aceștia se

opriră și priviră la el. Gnut ridică două degete, apoi despărți brațele. Cunoscându-i experiența în luptă, oamenii îl acceptară imediat drept căpetenie. Se despărțiră în două grupuri mai mici, patru dintre ei plecând în continuare pe drum, iar doi rămânând lângă el.

Gnut trase de hățuri și intră în pădurea întunecoasă. Mergea aplecat pe sub crengi, cât putea de repede, sperând să reușească să ajungă la timp. Când ajunse la Povârniș, icni scurt și înghionti calul să aibă curaj să alunece pe pietriș. Calul se cambră, apoi se liniști sub mângâierile stăpânului și înfipse copitele din față în grohotiș, atent să nu-și răstoarne călărețul. Când ajunse în vale, Gnut sări iute din șa, luă arcul și tolba cu săgeți, își strânse mai bine sabia la brâu, apoi privi în jur. Lângă el se opriră Rurs și R'ehl, frați gemeni, care nu obișnuiau să vorbească prea mult, dar foarte pricepuți în luptă. Gnut zâmbi în sinea lui, mulțumit de companie. Știa că se poate baza pe cei doi și chiar nu și-ar fi dorit alți parteneri.

Plescăi din buze, apoi o luă la fugă. Alerga cu pași mari, încercând să facă cât mai puțin zgomot, atent la ce era în jur. Un zgomot de creangă ruptă îi atrase atenția și se opri ghemuit. Ciuli urechile, încercând să distingă direcția de unde venise zgomotul. Privi spre Rurs. Acesta era ascuns după un copac și privea atent, apoi se întoarse spre Gnut și arătă cu degetul înainte. Gnut se uită în direcția indicată, dar nu distinsese nimic. Totuși, cunoscându-l pe Rurs, știa că acesta nu se înșela. Continuă să privească atent, iar urechile lui prinseră un furnăit de cal. Se întinse pe burtă și trase încet arcul spre

el. Începu să se târască ca un șarpe, atent să nu facă zgomot și să nu stea în bătaia vântului. Ajunse la rădăcina unui stejar uriaș, care se prăbușise în timpul iernii, se strecură ușor printre rădăcini, apoi ridică ușor capul. În zare se vedea un grup de călăreți. Nu putu să distingă numărul lor, dar își dădu seama că erau beri, după cămășile stacojii. Se retrase încet și făcu semn celor doi.

—Așteptăm să vedem ce se întâmplă.

—Nu cred că vor face popas aici, zise Rurs. Sunt prea aproape de locul pe care l-au prădat și vor vrea să se îndepărteze.

—Vor merge încet, mormăi R'ehl.

—De ce zici asta?

—Au prizonieri, veni răspunsul sec.

Gnut ridică capul și privi spre grupul berilor. R'ehl avea dreptate. Într-o parte a grupului se zăreau mai multe siluete care stăteau ghemuite, probabil femei și copii. Berii ucideau toți bărbații. Femeile erau luate ca sclave. După ce se săturau de ele, le vindeau sau le ucideau. Copiii erau luați și crescuți în spiritul lor. Cine nu făcea față era folosit pentru antrenamente în luptă.

—Îi așteptăm și pe ceilalți.

—Dacă vor ajunge la timp. Berii se despart în grupuri mici și călăresc în direcții diferite ca să zăpăcească urmăritorii.

—Își vor da seama, spuse Gnut, dar nu era sigur nici el de cele spuse.

***

Ary se trezi în acea zi mai devreme. Ardea de nerăbdare să plece împreună cu copiii în aventura lor, așa cum îi plăcea lui să spună. De fapt, era o simplă drumeție până la Râul cel Mare. Promisese părinților să nu se îndepărteze de orașel, dar ca orice copil, una spunea, alta făcea.

Un miros de fum îi răscoli nările. Se ridică din pat și se duse spre fereastră. Privi în josul drumului. Îi atrase privirea o mână de oameni îmbrăcați în stacojiu, care se mișcau cu repeziciune. În mâini aveau torțe și aprindeau acoperișul fiecărei case. Sângele îi îngheță în vine și pe moment nu făcu nicio mișcare.

„Berii” își spuse în gând. Nu văzuse niciodată un ber, dar ascultase de nenumărate ori poveștile spuse la han, de toți cei din sat, inclusiv de tatăl său. Făcu un efort de voință ca să-și desprindă privirea de la beri. Se frământă, se învârti în jur, apoi se decise. Se cățără pe fereastră, se agăță cu mâinile de marginea acoperișului, își făcu vânt și urcă. Se ghemui și începu să meargă încet, având grijă să nu calce în golul dintre bârne. Măsură distanța dintre acoperișuri și sări. Avu noroc. Se cățără din ce în ce mai repede, și ajunse la turnul clopotului. Se agăță de sfoară și începu să tragă cât mai puternic. Zgomotul limbii de metal sparse liniștea orașelului.

Berul privi spre turn. Zări silueta mică ce se agita lângă clopot. Își trase arcul de pe spate, potrivii o săgeată în el și vru să tragă dar cu coada ochiului, zări o fereastră deschizându-se și o siluetă profilându-se. Mută rapid arcul și săgeata zbârnâi. Omul își duse mâna la gât, parcă mirat să vadă sângele țâșnind, apoi se prăbuși fără niciun zgomot. Altă săgeată fluieră spre turn. Se propti în lemnul învechit și lemnul trosni sub impactul puternic. Ary tresări, privi spre săgeată și instinctiv sări. Pluti în gol o vreme, apoi corpul lui micuț se izbi de stuful acoperișului, ce-i atenuă căzătura. Durerea îl săgetă în picior și-și dădu seama că și-a scrântit glezna. Se ridică și schiopătând, căută un loc să se ascundă. Vacarmul ce izbucni în oraș îl convinse că gestul lui trezise cetățenii. Fumul pătrundea de peste tot, și-l făcea să tușească, și bâjbâia încercând să înainteze prin cameră. Două siluete întunecate se izbiră de el:

—Ce faci, Ary, aici? – îl întrebă cineva, zgâlțâindu-l de o mână.

—Berii – reuși el să spună, înecându-se din cauza fumului și fluturând mâna în toate părțile.

—Vino!

Bărbatul îl trase după el, dar Ary se împiedică.

—Piciorul. Nu pot să alerg.

Fără un cuvânt, bărbatul îl ridică și-l aruncă pe umăr. Se împinse în ușă și ieși afară. În fața lui stătea un ber cu o torță într-o mână și sabia în cealaltă. Ochii tăioși ai berului priviră o clipă către bărbat, apoi se mișcă scurt și

sabia intră adânc în pieptul omului. Berul trase de sabie și corpul se prăbuși. O lovitură cu mânerul sabiei și Ary își pierdu cunoștința.

***

—Se mișcă! șopti Rurs

Gnut întoarse capul și privi atent. Într-adevăr, grupul începu să se agite. Berii călare îndemnau grupul de prizonieri să se miște. Ușor-ușor tot grupul începu să se deplaseze.

—Ce facem? întrebă R'ehl. Ceilalți nu au venit.

—Îi urmărim, zise Gnut. Vor veni și ceilalți. Lăsați distanță între noi și ei. Atenție la iscoade.

Grupul celor trei începu urmărirea păstrând distanța. Minteia lui Gnut se mișca febril, încercând să găsească o rezolvare. Întârzierea celorlalți îi dădea planurile peste cap. Clar, erau depășiți numeric, deci o înfruntare față în față, era exclusă. O luptă de hărțuire ar fi putut da roade, dar în același timp ar fi pus în pericol viața prizonierilor. Până la urmă, Gnut ridică din umeri, refuzând să se mai gândească, lăsând lucrurile să se desfășoare de la sine și așteptând o oportunitate. Sau un miracol.

—Se întunecă, mormăi Rurs.

—Văd. O să fie mai dificil de urmărit. O să trebuiască să ne apropiem.

—Nici ei nu o să vadă bine pe întuneric. Or să aprindă niște torțe.

Cei trei continuară să înainteze încet, evitând să facă zgomot.

—Pfiu! pufni R'ehl.

Gnut se uită spre el întrebător.

—După cum văd se îndreaptă spre Turnurile Arse, șopti R'ehl

Umerii lui Gnut săltară nedumeriți.

—Se întunecă. Telurienii...

—Despre ce vorbești?

—Telurienii, continuă R'ehl. Apar noaptea în preajma turnurilor. Siluete întunecate și tăcute, cu ochi ce strălucesc în noapte. Asasini nemiloși. Nu lasă supraviețuitori.

—Sunt curios de unde se știe atunci cum arată, zise Gnut.

R'ehl deschise gura să zică ceva, dar se încruntă pentru că nu știa răspunsul. Mormăi ceva neinteligibil și continuă să se târască. Se ruga în sinea lui la toți zeii pe care îi știa să-l ocrotească. Nu-i plăcea locurile spre care se îndreptau, dar nu era genul de om care să abandoneze o luptă.

***

Ary se propti cu spatele de copac și-și privi piciorul. Era umflat, dar îl durea mai puțin. Putea să-l pună în pământ, dar prefera să pară că-l doare îngrozitor. În felul acesta impunea un anumit ritm de mers grupului de prizonieri, în pofida amenințărilor pe care le primea de la beri.

Privi în jur. Mama și sora lui nu erau în grup. Asta putea să însemne că nu supraviețuiseră, sau putea să însemne că erau în alt grup. Prefera să-și imagineze a doua variantă.

Tocmai făcuseră un al doilea popas. Afară începu să se întunece, iar în pădure se înnegura și mai repede. La orizont se profilau Turnurile Arse. Vestigii străvechi, nimeni nu știa cine și când le-a ridicat. Legendele care se țeseau în jurul lor, îi făceau pe călători să le ocolească. Se întrebă dacă berii își aveau locașul acolo, sau vor prefera să le ocolească? Sau vor înnopta în pădure?

Un zgomot ușor din spatele lui îl făcu să ciulească urechile. Dacă era un animal sălbatic? Realiză că era cel mai din margine. Privi spre grupul berilor. Aceștia stăteau călare, strânși într-un cerc, vorbind aprins. Nu reușea să audă ce își spuneau și, oricum, nu le înțelegea limba. Brusc, o mână îi acoperi gura și auzi o voce guturală șoptindu-i în ureche:

—Câți sunteți?

Ary clătină din cap. Persoana din spatele lui își luă mâna, dar rămase ascuns în întuneric.

—Cred că cinsprezece, șopti Ary. Nu am reușit să-i văd pe toți. Poți să-mi tai legăturile?

—Nu, spuse vocea. Și-ar da seama că lipsești și asta nu ar duce la nimic bun.

—Și atunci ce să fac?

Urmă un moment de tăcere, iar Ary își dădu seama că cel din spatele lui plecase.

Făcu un efort de voință să nu se întoarcă și să strige. Dezamăgirea stârnea frustrări în el și-l făcea să fie nervos. Respiră adânc și rar ca să se calmeze. Minte i se eliberă ușor-ușor, începu să vadă lucrurile altfel și-i dădu dreptate străinului. Berii i-ar fi observat lipsa. Dacă nu l-ar fi găsit, ar fi existat consecințe asupra grupului. Mai degrabă ar vedea cum să facă să țină grupul cât mai mult pe loc. Își întinse piciorul bolnav și începu să geamă. Niciun semn din partea berilor că l-ar fi auzit. Își dădu seama că nu asta era soluția. Lăsă capul în piept și mintea începu să-i umble cu repeziciune. Imagini cu părinții și sora lui i se învârteau în cap. Se rugă lui Mahlu cel Mare să-i ocrotească familia. Se rugă lui Mahlu cel Mare să-i dea un gând bun să iasă din încurcătură. Se rugă lui Mahlu cel Mare și la toți ceilalți zei pe care îi cunoștea. În clipe de cumpănă, omul devine întotdeauna foarte credincios.

***

F'lavia se trezi când auzi țipetele din sat. Auzise din copilărie de poveștile în care triburi de barbari atacau satele, omorau bărbații și luau femeile și copiii cu ei. Le asculta când se strecura în han, printre picioarele meselor ca să ajungă lângă foc. Se uita la încălțările de sub mese și se mișca încet până ajungea la picioarele tatălui ei. Se așeza pe ele și privea în sus. Tatăl îi zâmbea și începea să o legea ușor. F'lavia se lipea de el și asculta poveștile. Le considera doar povești de depănat firele timpului. Căldura șemineului o făcea să moțăie și se lăsa moale pe picioarele tatălui...

Povești le credea și acum. Iar acum... țipetele o făcură să sară din pat și să se repeadă la geam. Siluete negre și tăcute, cu torțe în mâini, alergau pe ulițe dând foc caselor. Un strigăt i se înăbuși în gât. Se întoarse și se izbi în ușă. Se clătină când văzu silueta înaltă din fața ei și țipătul ieși. O mână uriașă îi acoperi gura:

—Liniște, F'lavia, spuse tatăl ei. Vino după mine.

Nu o lăsa să se dezmeticească și o săltă pe umeri. Făcu un semn scurt din cap către femeie, apoi luă sabia de pe perete.

—Ia-o pe F'lavia și ascundeți-vă. Eu încerc să-i opresc cât pot de mult. Stai ascunsă. Mă duc după Ary. Ridică trapa din podea și le făcu semn:

—Repede, nu e timp. Le dădu o găleată cu apă și niște haine. Rupeți fâșii înmuiate în apă și le țineți la gură. În curând fumul o să ajungă la voi.

Trânti trapa de lemn, trase cu piciorul covorul deasupra, apoi ridică ca pe un fulg masa grea de lemn și o puse peste trapă.

Își luă arcul de deasupra ușii și-l trecu peste umeri. Cântări sabia în mâna dreaptă și se furișă pe lângă perete. Ajuns în dreptul ferestrei, privi cu grijă afară. Zări umbra întunecată care se profila în dreptul ferestrei. Își luă avânt și izbi puternic cu sabia. Fereatra se sparse în bucăți și sabia se înfipse în corpul omului. Tatăl F'laviei îl apucă de gât și-l trase în încăpere. O mișcare circulară și gâtul omului trosni, acesta rămânând inert. Arnyrr îl ridică ca pe un scut și privi atent afară. Vânzoleală și fum. Oamenii, luați prin surprindere, alergau în toate părțile, încercând să facă față dușmanului. Arnyrr își încordă arcul și două săgeți își atinseră ținta, doi beri prăbușindu-se înainte de a reuși să facă victime. Bărbatul își armă iute arcul, căutând altă țintă. Săgeata zbârnâi scurt și un alt ber își pierdu viața. Își continuă tirul până când tolba rămase goală. Când arcul deveni inutil, îl aruncă și apucă sabia într-o mână, iar în cealaltă pumnalul. Se izbi cu umărul în ușă și năvăli în stradă. Primul ber care i se ivi în față căzu fulgerat. Arnyrr se întoarse și cântări rapid situația. Se dădeau lupte peste tot. Alergă spre grupul cel mai apropiat, sărind în ajutorul sătenilor. Reuși să mai doboare doi beri, până când o săgeată i se înfipse în coapsă. O rupse furios și aruncă pumnalul în pieptul berului care se apropia. Se prăbuși într-un genunchi,

sprijinindu-se în sabia. Trei beri se apropiară în fugă de el. Unul trase o săgeată pe care Arnyrr reuși să o devieze cu sabia. A doua i se înfipse puternic în umăr. Arnyrr urlă și lovi cu sabia, tăind de la genunchi piciorul celui mai apropiat dintre beri. Nu avu timp să-și retragă sabia. Berul din spatele lui, lovi puternic și capul lui Arnyrr se rostoli în praful de pe drum, rămânând cu ochii albaștri larg deschiși. Un ultim zvâcnet al picioarelor. Praful din uliță începu să absoarbă încet-încet sângele care se scurgea din trupul bărbatului. Berul privi la el, păși peste corp și alergă să-și caute alte victime.

***

K'ina se foi în așternutul de crengi de brad. Deși dormea mai bine de o lună pe același așternut, nu reușise să se obișnuiască încă cu înțepăturile acelor de brad. Se ridică în șezut și privi în jur. Jarul încă mai arunca sclipiri pe pereții colibeii; își strânse genunchii la piept și începu să se gândească la copilărie. Nu se putea numi femeie și cu toate că avea doar 10 ani, nici copil. Vremurile o siliseră să se maturizeze mai repede. Familia îi fusese ucisă într-o noapte, în timpul atacului berilor. Vedea și acum chipul mamei care îi spunea: „Fugi K'ina, fugi. Nu lăsa pe nimeni să fie stăpânul tău. Nu lăsa pe nimeni să te conducă”

Alergă o zi și o noapte, până când mușchii picioarelor nu o mai ascultară. Se prăbuși la rădăcina unui copac și dormi fără vise. O trezi răcoarea dimineții și, udă de rouă, începu să sape pământul, în căutare de rădăcini. Găsi un pârâu ăn apropiere și-și potoli setea. Dormi fără

întrerupere o zi întreagă, dacă se putea numi somn, sub un tufiș uriaș de glicină. Oricât și-ar fi strâns ochii vedea numai cadavre care se prăbușeau sub săgețile berilor, trupuri ale cunoscuților. Corpuri ale celor cu care discutase cu o zi mai înainte. Tresărea la cel mai mic zgomot, apoi se ghemuia în răcoarea nopții, încercând să adoarmă, încercând să uite.

Umblase zile întregi prin pădure, fără să știe de ea, fără să aibă un țel anume.

La un moment dat, se așeză și-și scutură capul. Avu o revelație. Ai ei nu muriseră degeaba. Ai ei nu muriseră pentru ca ea să dispară în pădure. Trebuia să facă ceva. „Nu lăsa pe nimeni să te conducă” asta îi spusese mama ei. „Nu lăsa pe nimeni să fie stăpânul tău”. Avea 10 ani. Era fată. Într-o lume condusă de bărbați, să schimbi acest lucru era greu, dacă nu imposibil. Mintea i se sparse într-o mie de fragmente, căutând cu înverșunare o soluție. Auzise de mică povești cu Solbrun cel Bătrân. Solbrun cel Bătrân care nu avea frică de nimeni. Solbrun cel Bătrân în fața căruia tremurau și regii. Stăpânea toate tehnicile de luptă, știa să mânuiască toate armele și se putea face nevăzut. Dacă erai ținta lui Solbrun cel Bătrân, nu mai aveai scăpare, indiferent de gărzile care te păzeau. Fiecare își dorea să fie ca Solbrun cel Bătrân.

Știa că Solbrun nu accepta ucenici din rândul fetelor. Se gândi cum să procedeze. Își strânse părul la spate într-o coadă. Își murdări fața cu praf, ca să dispară albul îngrijit al pielii. Începu să-și studieze mersul și gesturile. Căută rădăcină de brusture și, în ciuda gustului amar, o

mesteca în fiecare zi. Seva rădăcinii îi irita gâtul și o făcea să vorbească mai gros. Își verifică ținuta și începu să meargă către Pădurea Zânelor, acolo unde se spunea că-și avea tabăra Solbrun cel Bătrân... După trei săptămâni de mers, timp în care nu mâncase decât rădăcini și apă, figura ei avea pomeții trași, astfel încât cu greu își dădea seama dacă era fată sau băiat.

Iscoadele lui Solbrun o depistaseră din timp, și nici nu avu timp să-și dea seama, când fu încătușată, târâtă prin pădure și aruncată în mijlocul taberei.

—Vreau să vorbesc cu Solbrun cel Bătrân

—Cine ești și ce vrei? i se adresă un tânăr la vreo 30 de ani, care era marcat pe față cu semne ale încrâncenărilor.

K'ina ezită un moment, apoi spuse hotărâtă:

—K

—K ?!?'

—Da

—K și mai cum?

—Doar K

—Am înțeles. Și de ce îl cauți pe Solbrun cel Bătrân?

—Vreau să devin ucenicul lui.

—De ce?

—Nu trebuie să-ți spun ție. Du-mă la Solbrun cel Bătrân și nu-mi mai irosi timpul.

Tânărul râse scurt și se aplecă asupra lui K. Privirea lui o sfredeli, de parcă ar fi încercat să-i citească gândurile.

„Cauți răzbunare”, șopti el. „Ura te mână dinlăuntrul tău. Este ca un foc. O să te macine din interior”.

K se cutremură la auzul cuvintelor, fără să-și povestească viața, tânărul o citise ca pe o carte deschisă.

—Vreau să-l văd pe Solbrun cel Bătrân; du-mă la el, te rog, șopti ea.

—Am să-l anunț de sosirea ta, asta nu înseamnă că o să te primească. Tânărul îi întoarse spatele și plecă. La fel făcură și ceilalți. K'ina se trezi singură în mijlocul taberei. Privirea i se îndreptă către focul care ardea liniștit. Pe un trepied, deasupra, atârna un ceaun mare. Aromele care veneau îi stârniră simțurile. Se uită jur-împrejur, apoi începu să se apropie încet de ceaun. Stomacul o dădu de gol că nu mâncase de câteva zile. Ajunse lângă ceaun și trase aerul puternic în piept. Mirosul ademenitor o năuci de tot. „Tocană de iepure” gândi ea. Se clătină sub mirosul puternic, apoi, fără să mai țină cont de nimic, îndreptă mâna spre ceaun.

Zbârnâitul cuțitului care se înfipse lângă piciorul ei o trezi din visare. Se uită la cuțit, apoi spre cel care aruncase. Un bărbat înalt stătea la câțiva metri distanță și o privea încruntat. În mâna dreaptă ținea un alt cuțit pe care îl legăna încet.

K'ina pricepu că lovitura a fost ratată intenționat și-și dădu seama că nu va fi la fel de norocoasă data viitoare. Înghiți încet în sec, apoi cu stomacul ghiorăind se retrase. Merse clătînându-se către marginea taberei. La un moment dat, se împiedică și căzu sprijinindu-se într-o mână. Se ridică încet și merse până ajunse lângă un copac. Se rezemă cu spatele de copac și se lăsă să alunece ușor. Privi în jur. Nimeni nu părea că-i dă atenție. Deschise mâna în care se sprijini și începu să mănânce lacomă cotorul de măr pe care-l găsisese...

Trecuseră trei zile de când ajunse în tabără. Nimeni nu părea să o bage în seamă, decât dacă încerca să ia mâncare. Cunoștea acum orânduiala taberei, știa unde să găsească apă de băut și locul unde se aruncau resturile de mâncare. Se așeza mereu cu spatele la copac și privea fix către cortul unde intrase tânărul. Bărbați înarmați intrau și ieșeau din acel cort. Nici tânărul, nici cineva care să semene cu Solbrun cel Bătrân, nu ieșise din cort...

Bărbatul se apropie de ea și o privi. O lovi ușor cu piciorul. K'ina tresări și privi spre el. O cicatrice lungă îi brăzda fața. Acesta îi făcu un semn scurt din cap, apoi se întoarse și se îndepărtă. K'ina pricepu că trebuie să-l urmeze. Se ridică încet și-l urmă. Se îndreptară amândoi către cortul din centru. Când ajunse în fața cortului, bărbatul făcu iar un semn scurt din cap, arătând către cort, apoi, fără niciun cuvânt, se întoarse și plecă. K'ina se uită după el, apoi către cort. Se aplecă ușor și ridică pânza. După câteva secunde ochii se obișnuiră cu semiumbra din cort. În mijloc îl zări pe tânărul care stătea jos cu picioarele încrucișate iar spre pe marginile cortului

mai erau așezați câțiva bărbați. K'ina clipi de câteva ori ca să-și obișnuiască ochii, apoi intră. Făcu doi pași către mijlocul încăperii, apoi se așeză în aceeași poziție, cu mâinile în poală.

Tânărul ridică capul și o privi direct în ochi. Un fior trecu prin K'ina. Aceeași senzație că îi erau citite gândurile.

—De ce nu ai plecat până acum? veni întrebarea.

—Vreau să-l văd pe Solbrun cel Bătrân.

—De ce?

—Vreau să mă învețe să lupt.

—De ce?

—Ca să știu să mă apăr și să pot să-i apăr și pe alții.

Tânărul se aplecă și o privi fix. Privirea lui părea că o străpunge și trece dincolo de ea și K'ina făcu un efort de voință să nu-și plece ochii.

—Minți! Vrei doar să te răzbuni.

K'ina se întrebă cum de și-a dat seama. Înainte de a-i răspunde, veni o altă întrebare:

—Câți ani ai?

Ezită un pic, apoi spuse pe un ton hotărât:

—14 ani, sperând să nu i se descopere minciuna.

—Numele tău?

—K, doar K.

—Familia ta unde este?

—Au fost omorâți. Împreună cu tot satul.

Bărbatul o fixă din nou cu privirea aproape un minut, apoi șopti:

—Pleacă! Aici nu te poate ajuta nimeni.

K'ina înlemni. Totul se prăbuși, toate planurile se năruiră. Unde să plece? Ce să facă?

Se ridică încet în picioare. Gândurile îi alergau cu repeziciune prin cap, apoi se hotărî. Își strânse pumnii pe lângă corp și zise cu o voce hotărâtă:

—Nu, nu am să plec. Nu tu hotărăști asta. Rămân aici până îl întâlnesc pe Solbrun cel Bătrân. Nimic nu mă poate împiedica. Și dacă am să mor de foame lângă copac, ai să ai asta pe conștiință.

Se întoarse și ieși pe ușa cortului. Când ajunse lângă copac, furia care o invadase trecu și începu să tremure. Se lăsă jos, își cuprinse genunchii cu mâinile și își lăsă capul în jos. Nu-și permitea să plângă, dar gândurile apărură și K'ina se retrase în amintiri.

***

Gnut rupse o frunză din copac și o ronțăi încet. Încerca să calmeze foamea mestecând frunza amară. Nu știa ce să facă. În pădure se întuneca rapid, iar grupul berilor, împreună cu ostaticii își continuau drumul. Încet, dar

înaintau. Dacă nu ar fi fost ostaticii, Gnut știa că ar putea să-i zăpăcească pe beri. Dar așa, îi era frică să nu pună în pericol viața acestora.

—Ce facem? întrebă Rurs

Gnut îl privi contrariat, apoi îi răspunse:

—Continuăm să-i urmărim. Nu o să meargă toată noaptea. O să trebuiască să facă un popas. Ne hotărâm atunci. Ce zici R'ehl?

R'ehl pufni scurt, apoi ridică mormăind din umeri. Gnut zâmbi. Țsta era R'ehl, taciturn, dar în luptă te puteai baza oricând pe el.

Gnut se întoarse și privi spre grupul berilor, întrebându-se unde erau ceilalți din sat. Câteva scânteii luminară în întuneric, apoi limbile unui foc se ridicară.

„E bun, gândi Gnut. Înseamnă că s-au hotărât să facă popas”

Se întoarse către cei doi frați.

—Cred că o să facă popas, dar trebuie să fim siguri. Poate să fie o capcană. Rurs, trebuie să mergi în recunoaștere.

Rurs dădu din cap, apoi începu să se unduiască ca un șarpe pe sol. Era o plăcere să-l vezi pe bărbatul masiv, cum reușea să se târască fără niciun zgomot. Privea atent înainte și înlătura din calea lui orice lucru care putea să facă zgomot, ramuri uscate sau crengi. Pe cele mai mari le ocolea. Gnut știa că dacă era cineva care să se

strecoare fără zgomot, acela era Rurs. Te puteai trezi cu el în spatele tău fără să-ți dai seama. Se întoarse și privi către R'ehl. Acesta avea ochii închiși și buzele i se mișcau ușor. Se ruga. Îl lăsă în pace. Orice ajutor era binevenit. Se piti la rădăcina unui copac și-și pipăi arcul. Coarda acestuia zbârnâi când o ciupi ușor. Era întinsă bine. Mângâie săgețile, iar degetele pipăiră penele. Nu avea prea multe, deci trebuia să aibă grijă. Sabia era la sold, două cuțite în cingătoare, iar unul legat de picior. Știa sigur că nu o să fie ușor. Spera doar să ucidă cât mai mulți beri până avea să cadă răpus. Duse mâna la șnurul de la gât și strânse amuleta în pumn. Începu să se roage.

—E o capcană, mormăi Rurs la urechea lui. Gnut tresări puternic, apoi privi în spate:

—Să te ia Mahlu. Nu te-am auzit venind.

Bărbatul ridică liniștit din umeri, apoi continuă:

—Au făcut un foc mare ca să atragă eventualii urmăritori. Sunt cinci beri cu o grupă mică de ostatici. Restul își continuă drumul către Turnuri.

Mintea lui Gnut umbla rapid. Încerca să găsească o soluție, dar Rurs îi întrerupse gândurile:

—Du-te tu cu R'ehl mai departe. Eu rămân să mă ocup de cei cinci.

Gnut îl privi cu atenție în ochi, apoi spuse liniștit:

—Știu că ai să te ocupi, Rurs. Te aștept să te întorci întreg. Mahlu cel Mare să-ți fie alături.

Cei doi își atinseră frunțile un moment, apoi Rurs dispăru în noapte. Gnut oftă, apoi îl chemă pe R'ehl.

—Trebuie să ne continuăm urmărirea. Rurs o să ne întâlnească mai târziu.

***